

(Címer)

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.III.20.473/2018/3. szám

A Szegedi Ítéltábla (**ügyvéd 1 neve**) pártfogó ügyvéd (**ügyvéd 1 székhelye**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** szám alatti lakos (tartózkodási hely: **Büntetés-végrehajtási Intézet neve,címe**) **felperesnek - (ügyvéd 2 neve)** ügyvéd (**ügyvéd 2 székhelye.**) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** szám alatti lakos **alperes** ellen ingó kiadása és egyéb követelések iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. május 8. napján kelt 11.P.20.963/2016/76. számú ítélete ellen a felperes által 79., míg alperes által 78. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 772.600,- (Hétszázhetvenkettőezer-hatszáz) forint másodfokú eljárási illetéket, továbbá kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 680.400,- (Hatszáznyolcvanezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az alperes másodfokú eljárási költségeit maga köteles viselni.

Megállapítja, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 48%-ban lett pernyertes, 52%-ban pervesztes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A felperes az ellene indult, nyomozati szakban folyó büntetőeljárás miatt 2012. március 27. napjától 2013. július 29. napjáig őrizetben, illetve előzetes letartóztatásban volt. A **(település 1 neve)-i** Városi Bíróság 2012. augusztus 07. napján kelt **...Bnyf.../2012/2.** számú végzésével a felperessel, mint gyanúsítottal szemben a **B** Kft. magánfél által előterjesztett polgári jogi igényre tekintettel 125.000.000,- forint erejéig, a vagyonekbebiztosítására a felperes tulajdonát képező ingatlanok, valamint egy személygépjármű, továbbá egy motorkerékpár zár alá vételét rendelte el. A **(település 1 neve)-i** Törvényszék **...Bnyf.../2012/2.** sorszám alatti, 2012. szeptember 13. napján kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A felperes 2007. augusztus 31. napján a **C** Kft-től 300 m³ bazaltkockát vásárolt 42.000,- forint köbméterenkénti egységáron, összesen 12.600.000,- forint összegben.

A felperes 2010. január 03. napján vásárolt a **D** Kft-től egy Calor 2000 GK954 típusú kazánt 240.000,- forintért.

A felperes a **G** Kft-től 2009. szeptember 10. napján vásárolt 1 db Roxon törőfejet (CAT minirakodóhoz) 2.600.000,- forint, egy talajfűrőt (CAT minirakodóhoz) 1.800.000,- forint, valamint egy darab 6 m³-es fémkonténert 100.000,- forint vételár ellenében.

A felperes 2009. augusztus 31. napján a G Kft-től 1 db V64 hidraulikus billenthető rézsűkanalat vásárolt, melynek vételára 850.000,- forint volt. Az említett ingóságokat egy vadaskertnek kialakított, bekerített **(település 2 neve)-i** ingatlanon tárolta.

A peres felek egymással már korábban is üzleti kapcsolatban álltak. Közös ismerősük, **(tanú 1 neve)** közbenjárása nyomán a felperes házastársa, **(tanú 2 neve)** 2012 áprilisában azzal bízta meg az alperest, hogy a **(település 2 neve)-i** tanyán lévő ingóságokat - a jórészt munkagépeket, és azok tartozékait - szállítsa el az alperes **(település 3 neve)-i** telephelyére és ott biztonságos helyen tárolja a felperes további intézkedéséig, mivel azok őrzését nem látta biztosítottnak. Az ingóságok szállításának, tárolásának költségében nem állapodtak meg, felperes házastársa csak annyit közölt az alperessel, hogy e tekintetben a felperessel kell külön megegyeznie. Az alperes az elszállításkor díjigényt nem közölt.

Alperes a bazaltkockákra vételi szándékát jelezte, a felperesi házastárs erre nézve is közölte, a vételárban felperessel kell megállapodni.

A felperes tulajdonában lévő ingóságokat, köztük az egy darab új vegyes tüzelésű Calor 2000 GK954 típusú kazánt, az 1 db billenős iszapolókanalat (V64 hidraulikus billenthető rézsűkanál), 1 db 6 m³-es zöld konténert, egy darab CAT Roxon törőfejet minirakodóhoz, 1 db CAT talajfűrőt és a **(település 2 neve)-i** ingatlanon tárolt bazaltkockát H - egyszemélyes - Kft. rakodógépeivel és alkalmazottai segítségével 2012 áprilisában elszállították a H Kft. **(település 3 neve)-i** telephelyére, ahol az ingóságok tárolása történt.

A felperes, szabadulását követően 2013 szeptembere és 2015. január 12-e közötti időszakban az ingóságok nagy részét visszaszállította.

A felperes az alábbi ingóságokat nem kapta vissza az alperestől:

1. tétel: 1 db Calor vegyes tüzelésű kazán
2. tétel: bazaltkocka
3. tétel: 1 db 6 m³-es zöld színű nyitott törmelékszállító konténer
4. tétel: 1 db V64 típusú hidraulikusan billenthető rézsűkanál
5. tétel: 1 db CAT Roxon típusú törőfej
6. tétel: 1 db CAT Roxon talajfűró

Az alperes az 1., 2., 3., 4. tétel alatti ingóságokat a rakodással és szállítással felmerült költségei miatt tartotta vissza, míg az 5., 6. tétel alatti ingóságokat még 2012-ben **(tanú 3 neve)-nak** eladta, a vételárral azonban nem számolt el.

Az 1., 3., 4. tétel alatti ingóságok jelenlegi forgalmi értéke 180.000,- forint, 170.000,- forint, illetve 700.000,- forint.

Az 5., 6. tétel alatti ingóságok 2012-ben képviselt forgalmi értéke 800.000,- és 700.000,- forint volt. A bazaltkocka köbméterenkénti ára jelenleg 40.000,- forint. Az alperes által elszállított bazaltkocka mennyisége pontosan nem határozható meg, az 150-300 m³ között lehetett.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1 db Calor típusú vegyes tüzelésű kazán kiadására 354.772,- forint értékben, 1 db 6 m³-es zöld színű nyitott törmelékszállító konténer kiadására 125.000,- forint értékben, 1 db V64 hidraulikus billenthető rézsűkanál kiadására 1.062.500,- forint értékben, 1 db Cat Roxon típusú törőfej kiadására 3.250.000,- forint értékben, 1 db Cat Roxon típusú talajfűró kiadására 2.625.000,- forint értékben.

Kérte, a bíróság kötelezze az alperest a 3., 4., 5. tétel alatti ingóságok után 2012. május 01. napjától 2016. április 08. napjáig, azaz 47 hónapra havi 304.800,- forint, összesen 14.325.600,- forint bérleti díj megfizetésére, valamint 300 m³ bazaltkocka vételára címén 15.120.000,- forint megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét. Elismerte, hogy az 1., 3., 4. tétel alatti ingóságok, illetve a 2. tétel alatti bazaltkockából 50-60 m³ a birtokában van, azt hajlandó is kiadni abban az esetben, ha a felperes megtéríti az 1.034.760,- forint + áfa szállítási és rakodási díjigényét, valamint 9.240.000,- forint + áfa tárolási költséget. Állította, hogy a bazaltkockák vonatkozásában nem jött létre adásvételi szerződés, azokat megőrzésre vette át. Az 5., 6. tétel alatti ingóságokkal kapcsolatban előadta, azok már nincsenek a birtokában, azt a felperes házastársa megbízásából értékesítette, a 400.000 - 500.000,- forint vételárral a felperes házastársa felé elszámolt. Tagadta, hogy a 4., 5., 6. tételszám alatti ingóságokat használta volna.

Beszámítási kifogást terjesztett elő, melyben kérte az ingóságok szállításának és rakodásának költségét 1.034.760,- forint + áfa összegben, valamint tárolási díjat 9.240.000,- forint összegben, felperes követelésével szemben figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt adja ki a keresetlevélben 1., 2., 3. és 4. tétel alatt megjelölt, pontosan körülírt ingóságokat, melyek közül a 2. tétel alatti bazaltkocka megjelölésű építőanyagot 150 m³-es mennyiségben, 6.000.000,- forint értékkel határozott meg. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.500.000,- forintot, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A bíróság ítélete indokolásában a perbeli jogvitára nézve még hatályos 1959. évi Ptk. 462. § (1) bekezdésének alkalmazását találta indokoltnak, a jogviszonyt a letéti szerződés szabályai alapján bírálta el. A perben feltárt tényállás alapján rögzítette, hogy 2012. áprilisában, a felperes nevében eljáró házastárs, valamint az alperes, mint magánszemély a keresetlevélben 34 tételben felsorolt ingóságokra vonatkozóan kötött letéti szerződést, és ez alapján kerültek azok az alperes tulajdonában álló egyszemélyes H Kft. telephelyére. A bíróság által elfogadott tényállás szerint az ingóságok őrzését az alperes nem ingyen vállalta.

A perben lefolytatott tanúbizonyítás eredményeként a bíróság megállapította, hogy az 5., 6. tétel alatti ingóságokat elszállításukat követő rövid időn belül, még 2012. év tavaszán az alperes harmadik személy részére értékesítette, így azok eladási árával köteles a felperes irányában elszámolni. Az elszámolási összeget a perben beszerzett szakértői vélemény alapján 800.000,- forint, illetve 700.000,- forint, összesen 1.500.000,- forintban határozta meg, ezért rendelkezett az alperes ilyen mértékű pénzbeli marasztalásáról is.

Az elszállított bazaltkockák vitatott mennyisége tekintetében a tanúbizonyítás és a szakértői vélemény egybevetett mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által állított 300 m³-es mennyiséghez képest, legfeljebb 150 m³ alpereshez szállítása állapítható meg bizonyosan, így ezt a mennyiségű építőanyagot rendelte kiadni a szakvélemény alapján, 6.000.000,- forint érték meghatározás mellett. A további 5 tételben felsorolt egyéb ingóságok esetében, az eredménytelen visszakövetelésre tekintettel a kiadás esedékessé válásából indult ki, és a szakértő forgalmi érték meghatározásaihoz igazodó értékben rendelte a pontosan körülírt egyes ingóságok felperes javára történő kiadását. A felperes 4., 5. és 6. tétel alatti ingóságokra érvényesíteni kívánt használati díj igényét nem találta alaposnak, mivel a perben nem nyert bizonyítást, hogy az alperes azokat ténylegesen használta volna. Az alperes által beszámítani kért szállítási, rakodási és tárolási költségeket azon indokból utasította el a bíróság, hogy ezeket a tevékenységeket valójában az alperes a tulajdonában álló kft. gépeivel, alkalmazottaival végezte, illetve a tárolás a kft. telephelyén történt, így alperes magánszemélyként ezzel kapcsolatos költségeket - mivel azok nem önállóan merültek fel - nem háríthat át a felperesre.

Az ítélet ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő. A felperes kérte az ítélet részbeni megváltoztatását, és kereseti kérelmének teljes egészében helyt adást. Elsősorban a bazaltkockák bíróság által megállapított mennyiségét sérelmezve kérte a kiadandó mennyiség 300 m³-ben való meghatározását, ehhez igazodó értékmegállapítás mellett. Hangsúlyozta, hogy igazoltan ilyen mennyiséget vásárolt, és ezt tárolta **(település 2 neve)-i** telephelyén, onnan pedig azt az alperes teljes egészében elszállította. A 300 m³-es összmennyiséget a szakértő sem zárta ki, ehhez képest a bíróság csak a 150 m³ erejéig rendelte el a kiadást. Előadta továbbá, hogy a 4., 5., 6. tételek esetében az alperes megtagadta a kiadást, emiatt őt, függetlenül attól, hogy alperes ténylegesen használta-e az ingóságokat, használati díj vagy kártérítés illeti meg. Álláspontja szerint az okozott kár a használati díjjal azonos, ezért az elsőfokú eljárásban bejelentett havi 304.000,- forintra a kiadás időpontjáig, fellebbezésében is igényt tartott.

Az alperes fellebbezése a kereseti kérelem teljes egészében történő elutasítására irányult. Alperes hangsúlyozta, nem mint magánszemély vette birtokba az ingóságokat, azok most sem az ő rendelkezése alatt állnak, mivel a **H Kft.** tulajdonában lévő telephelyen vannak deponálva. Fellebbezéséhez csatolta a kft. cégkivonatát, melyből megállapítható, hogy a kft. egyszemélyes cég, a kizárólagos üzletrész-tulajdonos az alperes, mint magánszemély, egyúttal ő az ügyvezető is. Előadta, az ingóságok és a bazaltkocka építőanyag elszállítása a kft. szállító kapacitásának igénybevételével történt, és ő, mint a kft. ügyvezetője irányította az alkalmazottakat, és ilyen minőségében rendelkezett az elszállításról, valamint a kft. telephelyén történő deponálásról. Vitatta, hogy ő a felperes házastársával magánszemélyként egyezett meg az ingóságokkal kapcsolatos letétről. Állítása szerint a kft. képviselőjében, annak ügyvezetőjeként járt el. Utalt a keresetlevélhez F/3. sorszám alatt csatolt válaszlevélre, mely ugyancsak a kft. nevében íródott. Ebben jogi képviselő útján adott tájékoztatást minderről. Sérelmezte, hogy a bíróság beszámítási kifogását elutasította, éppen azzal az indokkal, hogy az elszállítást és a tárolást a kft. végezte, ugyanakkor jogvitát az alperes, mint magánszemély és a felperes közötti jogviszonyból kiindulva bírálta el. Állította, hogy az ítélet végső soron végrehajthatatlan, mivel az ingóságok a kft. telephelyén vannak, így nem az alperes, mint magánszemély azok birtokosa, kiadásukra ezért nem is kötelezhető.

A fellebbezések **nem alaposak.**

A felperes az alperest, mint magánszemélyt jelölte meg a per tárgyát képező ingóságok birtokosának, a köztük létrejött szerződés alapján, és ennek megfelelően őt kérte kötelezni azok kiadására. Az alperes fellebbezésében kétségbe vonta, hogy a szerződést ő mint magánszemély kötötte felperessel, állította, hogy a **H Kft.** nevében járt el, és az ingóságok az egyszemélyes kft-jének telephelyén vannak, ezért a kft. tekintendő azok birtokában lévőnek, így ő magánszemélyként az ingók kiadására nem kötelezhető. Ennek alátámasztására a keresetlevél F/3. sorszám alatti mellékleteként csatolt levélre hivatkozott. Az a perben nem volt vitás, hogy a felperes képviselőjében eljárva **(tanú 2 neve)**, és az alperes (alperes neve) szóban kötöttek megállapodást. Tény, hogy a per előtti levélben az alperes, mint a kft. ügyvezetője tett nyilatkozatokat, és a költségigényeket felsoroló, és azok megtérítésére irányuló felszólító levelet is a jogi képviselő, mint a **H Kft.** nyilatkozatát továbbította a felperes jogi képviselőjé felé. A per során alperes további írásbeli nyilatkozataiból, illetve személyes meghallgatásából ezzel ellentétben az tűnt ki, hogy ő magánszemélyként járt el, így tárgyalta a felperes feleségével, és az ingók elszállításában való megállapodást is ilyen minőségében kötötte meg. Az elsőfokú eljárás során ezt egyetlen alkalommal sem vonta kétségbe, nem hivatkozott arra, hogy a kft. ügyvezetőjeként annak képviselőjében járt volna el. A magánszemély által tett nyilatkozatokat amennyiben a nyilatkozat címzettje számára nem tűnik ki, hogy azt valamely jogi személy képviselőjében eljárva tette volna a közlő fél,

mindenképpen úgy kell értékelni, hogy azok magánszemélyként tett nyilatkozatok, intézkedések. Ezt a peradatokat, elsősorban a felperes feleségének, valamint felperesi részről közvetítőként eljáró **(tanú 1 neve)**-nak a tanúvallomása is ilyen módon támasztotta alá (alperes 23. sorszám alatti jegyzőkönyvben rögzített személyes nyilatkozatai, valamint az említett tanúk 29. számú jegyzőkönyvben rögzített vallomásai).

Mindettől függetlenül az ítéletábra hangsúlyozza, eljárásjogi akadály is van, hogy az elsőfokú eljárásban nem említett ilyen tartalmú új tény állítson az alperes. A Pp. 235. § (1) bekezdése új tény állítását csak akkor teszi lehetővé, ha az a fellebbező fél tudomására az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott. Az alperes számára már az elsőfokú eljárás során is egyértelműen ismert tény volt, hogy a tulajdonában álló kft. szállítóeszközeivel történt az elszállítás, és a kft. telephelyén került sor az eszközök, ingóságok, valamint az építőanyag betárolására, így ezzel kapcsolatos hivatkozását megtehetette volna az elsőfokú eljárás során is. Erre utóbb a Pp. 235. § (1) bekezdés tiltó szabályára tekintettel a másodfokú eljárásban már nincs lehetősége, ezért azt az ítéletábra nem vette figyelembe. Az elsőfokú bíróság a felek ottani tényállításait és a bizonyítékokat helyesen értékelve állapította meg, hogy alperes magánszemélyként került jogviszonyba a felperessel, akit a jogügylet létrejöttékor távollétében házastársa képviselt.

A felek közötti jogi kapcsolat minősítését illetően az ítéletábra szükségesnek tartja pontosítani, hogy az egybehangzó nyilatkozatokból, illetve tanúvallomásokból - elsősorban **(tanú 1 neve)** tanúvallomásából - az tűnik ki, hogy az építőanyagok és építőipari tevékenységhez kapcsolódó gépek, berendezések (ingóságok) átadását és őrzését kezdeményező felperesi képviselő pontosan tudta, hogy az alperes építőipari tevékenységet végez, alperes pedig abból a célból vállalta fel az ingóságok elszállítását, hogy azokat biztonságosabb helyen, saját telephelyén megőrizze. A felek közötti jogviszony lényegét tekintve tehát valóban a Ptk. 462. § (1) bekezdés szerinti letétbe helyezésre irányult (őrzési letét) azzal, hogy felmerült a használat, illetve a harmadik személyek részére történő értékesítés lehetősége is. Ennek tudatában adta át felperes házastársa az ingóságokat az alperesnek. Ezt **(tanú 1 neve)** 29. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldalán rögzített tanúvallomása erősítette meg. Az alperes ennek megfelelően a harmadik személy részére történt két ingóság értékesítése kapcsán a Ptk. 507. § szerinti bizományosként járt el felperesi megbízásból, így a Ptk. 508. § (1), (2) bekezdés, valamint az 513. § (2) bekezdés utaló szabálya folytán alkalmazandó Ptk. 479. § (2) bekezdés alapján a vételárral felperes felé köteles elszámolni. Ezen a jogalapon tehát helytálló az alperes pénzbeli marasztalása az elsőfokú ítéletben. A további építőipari gépekre, alkatrészekre, tartozékokra a letét szabályai irányadóak azzal, hogy a peradatokról kitűnik, a használat lehetőségének biztosítása is megengedett volt felperes részéről. A Ptk. 463. § (1) bekezdés 2. mondatának 2. fordulata kivételes szabályként a letévi beleegyezése esetére lehetővé teszi, hogy a letéteményes az őrzetébe került dolgot használhassa. Ez perbeli esetben életszerű is, mivel az alperes építőipari tevékenységéhez nyilvánvalóan jól használható eszközök képezték a letéti megállapodás tárgyát.

A bazaltkövekre nézve is letéti jogviszony jött létre a felek között azzal, hogy az alperes a megállapodáskor, még az elszállítás megelőzően jelezte vásárlási szándékát. Erre vonatkozóan a felperes felesége megbízottként azt a nyilatkozatot adta, hogy a vételárat a felperessel kell egyeztetni az alperesnek. Erre azonban utóbb nem került sor, így az adásvételi szerződés, lényeges szerződési feltételben, vagyis a vételárban való megegyezés hiányában nem jött létre a peres felek között [Ptk. 205. § (1), (2) bekezdés]. E tekintetben is helytálló volt tehát az alperes kiadásra kötelezése. Az a körülmény, hogy a kiadásra kötelezéssel érintett ingóságok a kft. telephelyén találhatók, nem teszik végrehajthatatlanná az ítéleti marasztalást, az alperes a kft. ügyvezetőjeként lehetővé tudja tenni, hogy fizikailag végrehajtható legyen a kiadás. A végrehajthatóság szempontjából valóban irreleváns, hogy az ingóságok pontosan hol vannak elhelyezve, illetve

betárolva, annak van perbeli jelentősége, hogy személy szerint az alperes vette át azokat, a szerződés szerint pedig, annak megszűnésekor kiadni köteles [Ptk. 466. § (4) bekezdés].

A bazaltkocka, építőanyag mennyisége is vitatott volt a felek között, a felperes fellebbezésében ezzel kapcsolatos álláspontját fenntartotta. Az alperesi tanúk 50-60 m³-es mennyiségről számoltak be az elszállítás során, míg a felperes állította és okirati bizonyítékkal igazolta, hogy 300 m³-nyi mennyiség volt a birtokában, állította továbbá, hogy azt teljes egészében az alperes elszállította. Ezt a szakértő annyiban megerősítette, hogy 150-300 m³ közötti lehet nagyságrendileg az a mennyiség, ami a periratokhoz csatolt fényképfelvételen a felperesi telephelyen még az elszállítás előtti időpontban tárolva látható. Az alperes elszállítással és visszaadással kapcsolatos saját kezű feljegyzése 1. oldalán utolsó előtti tételeként 50-60 m³-es mennyiséget tüntetett fel. **(tanú 1 neve)** 29. számú jegyzőkönyv 3. oldalán tett tanúvallomásában arról számolt be, hogy nem a teljes mennyiség került elszállításra, a 29. számú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó előtti bekezdésében kitért arra is, hogy 50 m³ feletti volt a bazaltkocka mennyiség a telephelyen az elszállítást megelőzően, míg az elszállítást követően még „jócskán maradt ott bazalt a területen”. Mindezen perbeli bizonyítékok egybevetett mérlegelése nyomán az ítéletábra helytállónak találta az elsőfokú bíróság Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti bizonyíték mérlegelését és 150 m³-es - a szakértői becslés alsó értékéhez igazodó - mennyiség meghatározást, melynek kiadására a Ptk. 193. § (1) bekezdésére tekintettel köteles az alperes. Ennél nagyobb mennyiségű építőanyag elszállítást a felperes - állítása ellenére - nem tudott a perben hitelt érdemlően bizonyítani, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint rá háruló bizonyítási kötelezettség ellenére. Megjegyzendő, hogy elsősorban a felperes érdekében állt volna az elszállítás pontos dokumentálása, ilyen lehetett volna a fényképek készítése, az elszállítás előtti, illetve közvetlen utáni helyzetről vagy egy közös jegyzőkönyv felvétele, melyben a kölcsönösen elfogadott mennyiséget rögzítik a felek. Mindezek hiányában, utólagos bizonyíték mérlegeléssel az elsőfokú bíróság által megállapított mennyiséget lehetett ítékezés alapjául elfogadni.

A felek egymással szembeni igényeket kölcsönösen terjesztettek elő: az elszállítás, tárolás költségeire nézve az alperes jelentett be igényt, míg a felszólítás ellenére birtokban tartás és az elszállítás megakadályozása miatt a felperes élt használati díjigénnyel az alperessel szemben. A letét főszabálya, hogy a használat a letéteményest nem illeti meg, az őrzésébe került dolgokon. A letevő azonban beleegyezését adhatja, ehhez a Ptk. 463. § (1) bekezdés 2. fordulata erre lehetőséget biztosít. A peradatokat mérlegelve az ítéletábra arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nevében eljáró házastárs, aki pontosan tudta, hogy építési tevékenységgel foglalkozik az alperes, és hogy építőipari tevékenységhez használt telephelyre kerülnek az eszközök, lényegében hallgatólagos hozzájárulását adta azok használatához. Emellett **(tanú 1 neve)** tanúvallomásából, aki a megállapodásnál jelen volt, az tűnik ki, hogy felmerült a használat biztosításának lehetősége több ingóság esetében is (29. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal). Mindezekből arra lehet következtetni tehát, hogy a használat lehetőségét a letevő biztosította az építőipari tevékenységre alkalmas eszközökre az ugyancsak építőipari tevékenységet végző céget vezető alperes számára. Az ezután járó használati díjról azonban nem állapodtak meg, mint ahogy az elszállítás és tárolás költségeinek elszámolásáról sem jött létre konkrét megállapodás. E nem vitatott tényállási elemek életszerű magyarázata az, hogy a felek megállapodásukkor a lehetséges követeléseket egyenértékűnek tekintették, ezáltal a letevő a használat ingyenes lehetővé tételével ellentételezte az alperes szállítási, tárolási költségeit. A felperes a kiadási igény előterjesztéséig a használat ellen nem tiltakozott, alperes pedig a jogvita kieleződését megelőzően egyetlen alkalommal sem közölt költségterítési igényt a felperessel. Ezen közvetett peradatok, bizonyítékok ugyancsak arra utalnak, a felek hallgatólagos megállapodása - ráutaló magatartása - a jogviszony létesítésekor abból indult ki, hogy a két követelés kompenzálja egymást. Megjegyzendő, hogy a perben kölcsönösen egymással

szemben érvényesíteni kívánt ilyen tárgyú igények összecsúszásának nagyságrendje is lényegében egyező volt. Mindezekre tekintettel az ítéletábra a felperes használati díjigényét, és az alperes szállítási, tárolási költségigényét egyaránt alaptalannak találta. E tekintetben helytálló volt az elsőfokú bíróság keresetét elutasító, illetve alperesi beszámítási kifogást alaptalannak minősítő álláspontja.

A fellebbezések tükrében kifejtett indokolási kiegészítések mellett az ítéletábra az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésre történő hivatkozással helybenhagyta. Mindkét peres fél fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért az illetékfeljegyzési jogokra tekintettel utólag kötelesek a le nem rótt fellebbezési illetékeket az állam részére megfizetni. A felperes esetében a fellebbezési pertárgyérték a 150 m³-nyi bazaltkocka 6.000.000,- forintos ellenértéke, valamint a kért használati díj egy éves mértéke 3.657.600,- forint, mindösszesen 9.957.600,- forint. Ezután számított 8%-os arányban, 772.600,- forintba áll fenn a felperes fellebbezési illetékfizetési kötelezettsége. Alperes az elsőfokú ítélet szerinti dolog kiadási kötelezettségének, illetve pénzfizetési kötelezettségének összértéke 8.505.000,- forintot tesz ki, ezután számított fellebbezési illeték 680.400,- forint, ennek megfizetésére alperes utólag köteles a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdés, valamint 15. § (1) és (3) bekezdés szabályai szerint.

Az eredménytelenül fellebbező alperes köteles saját másodfokú eljárási költségeit viselni, míg a felperes esetében - mivel őt pártfogó ügyvéd képviseli - a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján csak a pernyertesség, pervesztesség arányát kellett megállapítani. A pártfogó ügyvéd díját a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat állapítja meg, és a költségviselésről is e hatóság dönt.

Szeged, 2018. október 18.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Dobler László s.k.	Béri András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLETÁBRA

Pf.III.20.473/2018/7. szám

A Szegedi Ítéletábra (**ügyvéd 1 neve**) pártfogó ügyvéd (**ügyvéd 1 székhelye**) által képviselt **felperes neve, felperes címe** szám alatti lakos (tartózkodási hely: **Büntetés-végrehajtási Intézet neve, címe**) **felperesnek** – **ügyvéd 2 neve** ügyvéd (**ügyvéd 2 székhelye**) által képviselt **alperes neve, alperes címe** szám alatti lakos **alperes** ellen ingó kiadása és egyéb követelések iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. május 8. napján kelt 11.P.20.963/2016/76. számú ítélete ellen a felperes által 79., míg alperes által 78. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésekre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozott 3. sorszám alatti ítélet kijavítása tárgyában meghozta az alábbi

V É G Z É S T:

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésével kapcsolatos rendelkezést **akként pontosítja**, hogy a megállapított pernyertességi, pervesztességi arányok alapján a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának 52%-át a felperes, míg 48%-át az alperes köteles viselni.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet elektronikus úton a Kúriához címezve a Szegedi Ítéltáblánál kell benyújtani.

INDOKOLÁS

A Szegedi Ítéltábla a Pf.III.20.473/2018/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díj viselésének kötelezettsége kapcsán megállapította, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 48%-ban lett pernyertes, míg 52%-ban pervesztes.

A perben még hatályosan alkalmazandó 1952. évi III. tv. (Pp.) 87. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a perköltség viseléséről szóló határozatában a díj összegének megállapítása nélkül a perköltségviselés arányának meghatározásával megállapítja, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére ki köteles. A díj megállapítására és a díjfizetési kötelezettséggel kapcsolatos további ügyintézésre a pártfogó ügyvédet kirendelő hatóságnak, jelen esetben a Csongrád Megyei Kormányhivatal Hódmezővásárhelyi Járási Hivatal Igazságügyi Osztályának van jogköre. A kirendelő hatóság megkeresését, mely a perköltségviseléséről szóló rendelkezések pontosítására irányult, a Szegedi Törvényszék megküldte az ítéltábla részére. Ennek kapcsán a másodfokú ítélet rendelkezéseinek áttekintése megtörtént és hivatalbóli kijavítás útján sor került a pártfogó ügyvédi díj viselésével kapcsolatos kötelezettségre vonatkozó rendelkezés pontosítására. Ez lehetővé teszi a jogi segítségnyújtó szolgálat Pp. 87. § (2) bekezdés a)-e) pontjai által előírt adatokkal történő teljes körű értesítését.

Az ítéltábla a pártfogó ügyvédi díj viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezést a Pp. 224. § (1) bekezdése alkalmazásával kijavítás útján pontosította. A kijavítás tárgyában hozott határozat ellen, mivel az a rendelkező részre vonatkozik, fellebbezésnek van helye [Pp. 224. § (4) bekezdés].

Szeged, 2019. szeptember 30.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.
előadó bíró

Dr. Béri András s.k.
táblabíró

V É G Z É S

Jelen végzés 2019. október 21. napján jogerős.

Szeged, 2019. október 28.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.

a tanács elnöke